

Thomasson, Alexander

Wisa om Luit kylla, ...

IV b 1
Kaguel
Sundbygd

Wisa

om Juiö kyrka, som genom eldswåda blef för-
bränd Långfredagsmorgonen den 26 Mars
år 1880.

Uppfatt och till tryck bekostad af
Alexander Thomason.

Åbo,
Åbo Boktryckeri Aktiebolag, 1881.

TV 6
Kajen
Sand E

I Finlands står och Sids kapell
En farlig händelse skedde
Uppå den dag då all kristenhet
Sig uti sårgebrägt klädde,
Och kände uti sina bröst
Hwad Gud af nåd till hjälp och tröst
Den fallna werlden fände.

Nu står mängen från sitt hem
Och vill till kyrkan tåga,
Men ad! hwad syn så de der se:
Hon står i eld och låga;
Att mängens hjerta brista vill
När de så skåda hwad står till
På denna stora dagen.

På detta stora sårgefäst,
Som wi Långfredag kalla,
Från alla kristna kyrkor hörs
De sårgeröster ställa,
Att Jesus är på korset död,
Hans blod utgjutet rosenröd,
O må wi det befinna!

Men mängens hjerta lifnas må
 Wid stenen i desj fyrta,
 Guds ord de kunna höra på
 Men werlden de dock dyrta;
 O Herre wäc dem innan fort,
 Stöt icke ljusastaken bort,
 Att wi i mörkret wandra,

Ly fälle de som ordet hör
 Och det anammar gerna,
 Sin lefnad och derefter för
 Ly ordet är ledsjerna,
 Hwar efter wi här wandra må,
 Så att wi icke wilse gå
 Om rätta fäderslandet.

Ja ryswärd och bedröfwelig
 War denna stora wäda,
 Som de på denna morgonstund
 Med tårar sig besläda,
 Hur eldens flammor kastar sig
 Högt upp i höjden öfwer dig
 Du täcka nordens tärna.

I dig har mången lärare
 Med swett och tårfullt öga
 Förmanat de åhörare
 Att icke wara tröga
 I bön och sann omwändelse,
 Som alltid uti tid bör se
 Förrän öf döden fallar.

Wäl har och mången Jesu wän
 Här kändt sitt hjerta blöda
 Wid nådens bord och lifsens elf
 Sin kraft och kärlet slöda,
 Som hafwa uti lif och död
 I Jesum haft sitt hopp och stöd
 Och nöjd från werlden wandrat.

Men när jag upp till tornet ser
 Då will mig synen brista,
 Den klang och ljuswa högtidsång
 De klokor nu har mista,
 Som kallat öf med fina slag
 För hwarje sön- och högtids-dag,
 Som wi till fyrkan trädde.

Ja ofta har de klokor två
 Öf till det tempel kallat,
 Samt och wid våra fäders graf
 De sista röster skallat,
 Nu tyfntat har den klang som gält
 De klokor är af eld försmält
 Och kan ej mera ljuda.

Det tempel har i ätti år
 Stätt ofördt för all fara,
 Men när Guds hus förgätet blef
 Will han det intet spara,
 Han är wäl mild och nådelig,
 Men låter icke gäcka sig,
 O Gud du dig förbarma.

Swad hände i Jerusalems
 Swars tempel utan life
 Uppå den tiden icke fanns
 På detta jorderike,
 Andock det war ett ståtligt hus
 Af eld nedlades det i grus
 För syndens skull det stödde.

O synd hur tung och swår du är,
 Wår tempel du förstörde,
 Det ser wi för wårt öga här
 Swad frukt du med dig förde,
 Den store Gud förbarne sig,
 Hjelp att wi hädanester dig
 Må skyndsam bättring göra.

I fordom tid på denna ö
 Guds ära de befrämja,
 Med gudligt nit och werksamhet
 De lesde uti sänja;
 De släpa sten och stockar stor
 Och Herren som i höjden bor
 Han lättar deras börda.

De bygde sig på åren två
 En fyrka skön och prächtig,
 Att mången med förundran såg,
 Att desse war så mächtig,
 Att ett så ringa antal man
 Så stora werk förrätta kan
 Med trägen slit besegrar.

Och när det då fullbordadt war
 Det sköna templets byggnad,
 Så lär de od på tornet ha
 Upprest till minnets prydnad
 En tassa men en skön uppgift,
 Det åratat en förgylt skrift
 Ettusen åttahundra.

Hur fällt för dessa fäder då
 Sitt tempel att beträda,
 Af fröjd des hjertan klappa må
 Så hjertligt de sig gläda,
 Den fröjd war stor och icke half,
 Som stalla i des mur och hwallf
 Till Herren uti höjden.

De hvilat nu till domedag
 I jordens tysta sköte,
 Tills Guds basuner börja gå
 Wid werldens sista möte,
 Och så som wi här handlat har,
 Emedan wi i tiden war
 I detta näderike.

Ja menniskor på jorderik
 War redo till att möta,
 Snart döden med sin kalla hand
 Will mot wårt hjerta stöta,
 Snart rinner här wårt tinglas slut
 Och lifwets ljus det slofnar ut
 För oss lit wåra fäder.

Vår öf D Gud i tiden här
 Betänka så vårt bästa,
 Att vi wid werldens prål och skärd
 Vårt hjerta ej må fästa,
 Ty allt hwad här i werlden är
 Förgångligheten med sig bär
 Och som en röl försvinner.

Med denna bönesud till dig,
 O Fader uti höjden!
 Må vi af hjertat innerlig
 Be om den stora fröjden,
 Att uti himlens höjd med dig
 Få fira sabbat ewig tid
 I oförwanskelig glädje.

Nu slutar jag min enkla dikt
 Och will ej mera skrifwa,
 Fast olärd man jag denna skrift
 Will nu åt alla gifwa,
 Som önskar se och höra på
 Min korta sång och mätte då,
 Den uti ofskuld pröfwa.

H. Smellman

6/10.31